

EL DIARI DEL SEGLE XXI

Centenars de passadissos, de prestatges, centenars de llibres i lletres que concorden unes amb les altres. I també un silenci profund. Passo els dits entre la pols d'aquells llibres. Uns de gruixuts, uns de prims. Uns plens de lletres i d'altres plens d'imatges. Hi han alguns amb pàgines més originals; amb tactes diferents. Però també hi han etiquetes, una que marca: "MÚSICA". No sé perquè m'ha cridat l'atenció aquest prestatge. En teoria hauria d'estar mirant la secció d'història, però, per rebuscar una mica tampoc hi perdo res, no?

Els meus companys em diuen el gran historiador. Sóc investigador. I estic aquí per buscar informació sobre l'història del segle XXI. Però permeteume, vull descansar. I si em deixeu, seguiré a la secció de la música.

Obro una de les pàgines d'un llibre que trobo bastant interessant i...

27 de Juliol:

Sis anys després, el David i jo encara caminàvem per sobre les runes. No ens ho podíem creure... Tot estava destruït, per uns plats voladors.

A la televisió ens havien informat de que els científics havien descobert vida a altres planetes. Però ningú ens havia dit que vindrien aquí, i menys destrossar-ho tot. S'he m'havia trencat el cor, totalment.

Sobrevivíem com podíem. Al principi no hi havia dia que no ens caigués cap llàgrima, ploràvem. I quan estàvem cansats ens abraçàvem i ens somreïem per oblidar el que havia passat.

Un dia sota la llum de la lluna ens vam preguntar en, com acabaria el món? Mentre caminàvem vam veure una llum que il·luminava el bosc. Cada cop ens acostàvem més, i una olor de menjar ens inundava els pulmons.

Vam fer vista nocturna per tal de poder veure a la foscor ja que la llum no enlluernava prou. Però podíem veure un petit poblat fet de fusta vella. De sobte una noia venia cap a nosaltres amb un somriure a la cara, donant-nos la benvinguda.

Ens vam integrar al poblat i al cap del temps ja érem de la família. El David s'havia fet gran al meu costat i aquells sols al món... Me'n vaig enamorar completament.

Recordo quan els nostres petits punys bategaven alhora trencant esquemes, trencant ritmes i partitures que acompanyaven el moment.

Només érem ell i jo. La resta no existia. Almenys, les agulles del rellotge les havíem aturat per fer un petit descans... Mirant la llum de la lluna, sota l'arbre, junts. Abraçàvem les petites estrelles que il·luminaven la nit fosca. Junts somiàvem que allò nostre era etern.

Comptàvem les llums minúscules que imitaven les cinc punxes d'una figura, i cada una tenia un motiu pel qual aquella nit era només nostra.

El mirava i no hi havia cap cosa a què se'l pogués comparar, era únic.

Cada mil·límetre de la seva cara era perfecta. La barbeta era perfecta quan aguantava el seu llavi inferior, mentre que ell l'acompanyava del seu superior. Un nas rodó apuntava la diana, i dos ulls obscurs marcaven la creu.

No hi havia res que em semblés erroni. Eres tu David, i el simple fet de ser tu, m'encantava.

Junts podíem crear ciutats, podíem viatjar a la lluna, podíem fer qualsevol cosa... Fins i tot volar sense aixecar els peus de terra.

Però jo ara, ja no existeixo per tu. Aquella noia t'ha robat el cor. I per tu, jo, sóc una més. Per això em fa mal David. Que te n'anessis sense avisar. Que per tu, jo fos com un cromó, que creies repetit al pati de l'escola.

Sí, i aquesta només és la primera pàgina... La pregunta és: què hi fa un "llibre" com aquest en aquesta secció? Ho pregunto a la noia de recepció, i em diu que aquest llibre no pertany en aquesta biblioteca.

Me'l emporto a casa i pel vaig pensant en l'escrit. Preciós, com aquella noia podia pensar d'aquella manera. Tinc ganes de saber més. Arribo a casa i em passo tota la tarda llegint. M'encanta el que sento. Ara, puc valorar que la meua professió m'agrada.

MARINA TORRUELLA MESTRE 3rA

2n Premi de 3r d'ESO